

Jurica Čenar »Nujno othajanje«

Na rub nove zbirke pjesam Jurice Čenara, »brojim da...«, Željezno 2023., 88 str., izdanje HKD-a.

ŽELJEZNO – U zadnjem vrjenu mi se sve već dogodi da me neko izazove, zapravo preseneti ne očekivanim novim literarnim djelom. A to je svenek nekakov neopisivi svetak za mene, ar nam svidio o duhovnoj stvaralačkoj žili našega naroda, akoprem je ona sve slabija i mučljivija.

Zato posebnom pažnjom pratim svaki književni pokus u našoj literaturi, svejedno bio on

lili u drugi kategorija? Ali odlučiti morate sami ako se držite za ravnopravne, samosvisne štitelje naše literature.

Ali da idemo na gusto, stvarno! Kako daleko smo došli od prve njegove knjižice *miš misli* (1983.), koj je u središtu bio jezik, narodnost, svist, ka nam je prevrnula literarni svit i izazvala i proteste. Da li smo dalje došli po sadržaju i u formi. Ova ima, po jeziku i formi na špici blagost zrelijega vrjenu.

Već nas je lani (*Bog je dao, Bog je zeo*, 2022.) presenitela Ana Šoretić srodnim sadržajem na Sesvete i Mrtvih god teksti za oprošćaj, za blago otpušćanje, zbogomdavanja od materijalnosti ovoga svita.

Ova Juričina knjižica je nek vrlo tanka (to smo naučeni od prošlih izdanj, što ali nije mjerodavno za sadržaj i formu), ona nam donasa novoga, sadašnjega, za spravlje, na duhovno batrenje. Izdanje »Gradišće usnilo nas razdvojilo« Split 2015. nam daje naslutiti smir ki dojde u ovoj novoj zbirki pjesam do svojega ispunjenja da dobijemo ćut: sada smo došli na vrhunac našega suvrimenoga pjesništva.

Ali da vidimo! U čemu vidi cilj života? Iz naših starih vjerskih izdanj znamo da su vapili za završnim zadovoljstvom na kraju puta a to je bio Jeruzalem sa svojim simbolikom a na tom

mučnom putu ti neko drži svoju ruku na rameni, da te isprati do pravičnoga suca ki nas čeka na drugoj strani ubrove.

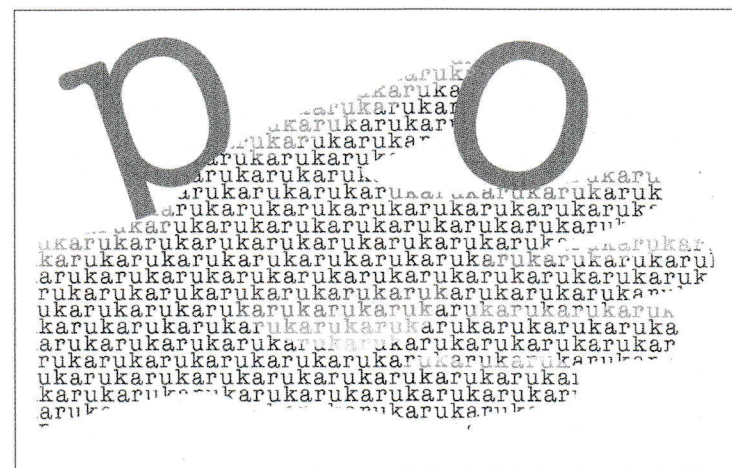
Koliko poufanja, koliko vedrine je u ti redi, u miru otkracati svoj životni put, prez straha, ar svakomu tukeće ura i odbraja vrime. I otklenuti te se vrata na vječni pašnjak, do spoznaje beskrajne daljine. Da nam je na ovom svitu ta put zarašćen, moramo ga splitati stalno da dojdemo do svitlosti i zburkano morje i koža nam po ki put dojde pod nož i to je u talonu ovoga žitka. Istotako i fini tajni humor po staroj mjeri „čuvam svoje perje za pravo veselje“. Živiti u stalnoj čežnji i onda ako ti sfali sapa i u reanimaciji „k tebi k sebi dojt“ domom.

I na kraju po piktografijom ruke što se pak stopi u „poruka“ da živimo u ovom stvarnom fizičkom svitu, ki ima već brazdov, početo od „male galerije“, do „uzlopske marije“, „snižnjaka“ a iznad svega toga tronuje „ljubav“.

Formalno je JČ ostao vjeran svojem prvobitnom obliku, ne da su mu sadašnja ostvarenja tajnovitija, zagonetnija i dostala još tvrdju lupinu, kuru ka se teže daje razdrobiti da bi došli do slatkoga sadja. Sve u svemu, mala djundja naše književnosti u dragocijenom okviru. NB

u pismenoj ili digitalnoj formi. I jedno i drugo je naše i moramo si to i prisvojiti ako kanimo ostati u krugu literarnoga života sridnjoeuropskih narodov ar drugače idemo u potpuno pozabljenje, sudbinu malih narodov, zlišat ćemo se.

Takovo presenećenje je u zadnji dani za mene bilo, na meki čampica se je došuljala zbirka pjesam od Jurice Čenara = J.Č.: »brojim da...«, zapravo brojim dane u slovoslikovitom ostvarenju. Ima li nam nova knjiga J.Č. nešto novoga poručiti? Da li čujemo njegov nujni glas, ili nam je preslab, sve „tohavibohu“, poruka iz nekoga davnoga, prošloga vrjenu kada su ljudi razmišljali i mis-

Pjesme Jurice Čenara ponekad su i vizualna „poruka“. //

kkkomentar
KRISTIJAN KARALL

U Dolnjoj Pulji se jur duglje svečuje titula nogometnoga prvaka 2. razreda sredina i tim prvi skok u višu ligu od postojanja društva, ada po već od 50 ljet. U subotu je bio vrhunac ovoga slavlja (vidi i športsku stranicu). Cijelo selo je bilo uključeno u svečevanje, a i cijelo selo je svečevalo.

Vidi se, da se je mladomu odboru ugodalo, povezati stanovništvo s nogometnim društvom. Sigurno je to bilo i zato moguće, kad se igra i dost Dolnjopuljancev u prvoj momčadi. Ali i druge seoske koope-

Cijelo selo za nogomet

racije su zato uzrok. Je li je to na području jila i pila u kantini ili na kulturnom s Hajdenjaki, ki su na pojedine utakmice igrali u pauzi odnosno po igri.

Još i crikva je bila subotu u svečevanje uključena. To ča na Tijelovu nije bilo moguće se je ugodalo devet dan kašnje. Samo da se je namjesto monštrancije nosio grb nogometnoga društva odnosno pladanj meštra u povorki. Pet štacijov je bilo a velik dio stanovništva je išao u povorki kroz cijelo selo.

Lipo je bilo za viditi veliko veselje kot stanovnikov i jako pozitivan pristup uspjehu. Nije bilo predbacivanja na primjer zač su ovako dugo tribali, ili da je to bila sve samo srića. Ča leži vjerojatno i na tom, da se je s pomladjenjem odbora, kade su i svi igrači dio odbora, stvorila mala cezura u djelovanju, i konkretno djelalo da se stupi u 1. razred sredina.

Ostaje ufanje, da će ova vezanost sela i stanovništva s nogometnim društvom ostati i nadalje čvrsta.